ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 11ης Αυγούστου 1995 *

Στην υπόθεση C-92/94,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Court of Appeal (Civil Division), London, προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Secretary of State for Social Security,

Chief Adjudication Officer

και

Rose Graham,

Mary Connell,

Margaret Nicholas,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. A. Schockweiler (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, P. J. G. Kapteyn, K. N. Κακούρη, J. L. Murray και H. Ragnemalm, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύριος διοικητικός υπάλληλος,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Graham, εφεσίβλητη της κύριας δίκης, εκπροσωπούμενη από τον R. Drabble, barrister, ενεργούντα κατ' εντολή του P. Shiner, solicitor,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την S. L. Hudson, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τους D. Pannick, QC, και M. Shaw, barrister,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την M. Wolfcarius και τον N. Khan, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Graham, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπουμένης από την L. Nicoll, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τους D. Pannick και M. Shaw, και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 6ης Απριλίου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Ιουνίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 18ης Ιανουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Μαρτίου 1994, το Court of Appeal (Civil Division) υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, ορισμένα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160, στο εξής: οδηγία 79/7).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφορών μεταξύ των Graham, Connell και Nicholas, αφενός, και του Chief Adjudication Officer, αφετέρου, σχετικά με τη μείωση του ποσού της συντάξεως αναπηρίας που ελάμβαναν, μείωση που επήλθε όταν συμπλήρωσαν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως και, στην περίπτωση της Graham, σχετικά με την άρνηση χορηγήσεως επιδόματος αναπηρίας.

3 Στο Ηνωμένο Βασίλειο, το άρθρο 33 του Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (νόμου περί εισφορών και παροχών κοινωνικής ασφαλίσεως, στο

εξής: νόμος του 1992) προβλέπει κατ' ουσίαν ότι, εφόσον ένα πρόσωπο έλαβε παροχή ασθενείας επί χρονικό διάστημα 168 ημερών λόγω ανικανότητας προς εργασία ή επίδομα μητρότητας ή έλαβε καθ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα τις νόμιμες αποδοχές που οφείλονται σε περίπτωση ασθενείας, ενώ συγχρόνως πληρούσε τις προϋποθέσεις περί καταβολής εισφορών για λήψη παροχής λόγω ασθενείας, το εν λόγω πρόσωπο έχει δικαίωμα συντάξεως αναπηρίας για κάθε περαιτέρω ημέρα ανικανότητας προς εργασία, εφόσον δεν έχει συμπληρώσει την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, δηλαδή το 65ο έτος για τους άνδρες και το 60ό έτος για τις γυναίκες, ή εφόσον έχει μεν συμπληρώσει την ηλικία αυτή, χωρίς όμως να έχει παρέλθει πενταετία από τη συμπλήρωση αυτή, και θα μπορούσε να αξιώσει σύνταξη γήρατος, εάν δεν είχε ζητήσει την αναστολή της καταβολής της ή δεν είχε επιλέξει άλλες εναλλακτικές παροχές.

4 Το ύψος της συντάξεως αναπηρίας που λαμβάνουν όσοι δεν έχουν ακόμη συμπληρώσει την ηλικία συνταξιοδοτήσεως είναι ίσο με εκείνο της πλήρους συντάξεως γήρατος που παρέχει το κρατικό σύστημα. Στα πρόσωπα που έχουν υπερβεί την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, αλλά έχουν επιλέξει την αναστολή της καταβολής της συντάξεως γήρατος, καταβάλλεται σύνταξη αναπηρίας ίση με την πραγματική σύνταξη γήρατος που δικαιούνται, της οποίας το ύψος υπολογίζεται σε συνάρτηση με τον αριθμό των ετών του ενεργού επαγγελματικού βίου για τα οποία τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα κατέβαλαν τις απαιτούμενες εισφορές.

5 Δυνάμει του άρθρου 34 του νόμου του 1992, στα πρόσωπα τα οποία κατέστησαν ανίκανα προς εργασία τουλάχιστον πέντε έτη πριν τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως καταβάλλεται, επιπλέον της συντάξεως αναπηρίας, επίδομα αναπηρίας καθ' όλο το χρονικό διάστημα διακοπής της απασχολήσεώς τους. Όσο νεότερος είναι ο δικαιούχος κατά τον χρόνο ενάρξεως της ανικανότητας προς εργασία, τόσο υψηλότερο είναι το ποσό του επιδόματος αναπηρίας.

6 Οι Graham, Connell και Nicholas υποχρεώθηκαν να διακόψουν τις επαγγελματικές τους δραστηριότητες για λόγους υγείας πριν συμπληρώσουν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως και έλαβαν, καταρχάς, παροχή ασθενείας και, έπειτα, σύνταξη αναπηρίας ίση με την πλήρη σύνταξη γήρατος. Όταν συμπλήρωσαν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, επέλεξαν όλες να συνεχίσουν να λαμβάνουν τη σύνταξη αναπηρίας, αντί της συντάξεως γήρατος, η οποία, σε αντίθεση προς τη σύνταξη αναπηρίας, υπόκειται σε φορολογία. Δεδομένου ότι καμία από τις

τρεις δεν είχε καταβάλει αρκετές εισφορές για τη λήψη πλήρους συντάξεως γήρατος, η σύνταξη αναπηρίας τους μειώθηκε και εξισώθηκε με τη σύνταξη γήρατος που θα τους καταβαλλόταν, εάν δεν είχαν επιλέξει να μην τους χορηγηθεί. Επιπλέον, το αίτημα της Graham να λάβει επίδομα αναπηρίας απορρίφθηκε, για τον λόγο ότι είχε υπερβεί την ηλικία των 55 ετών, όταν κατέστη ανίκανη προς εργασία.

7 Το Court of Appeal, το οποίο επιλήφθηκε τελικώς της διαφοράς, επειδή έκρινε ότι η νομιμότητα των αποφάσεων περί μειώσεως του ποσού των συντάξεων αναπηρίας και, στην περίπτωση της Graham, περί αρνήσεως χορηγήσεως του επιδόματος αναπηρίας εξαρτιόταν από την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7 και από το συμβατό των άρθρων 33 και 34 του νόμου του 1992 προς την οδηγία αυτή, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία έως ότου το Δικαστήριο απαντήσει στα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«Σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις του Social Security Contributions and Benefits Act του 1992:

α) Η σύνταξη αναπηρίας και το επίδομα αναπηρίας συνιστούν παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως μακράς διαρκείας, οι οποίες καταβάλλονται στα πρόσωπα που έχουν καταστεί ανίκανα προς εργασία.

β) Πρόκειται για παροχές ανταποδοτικού χαρακτήρα, τις οποίες δικαιούνται μόνο όσοι πληρούν τις οικείες προϋποθέσεις περί καταβολής εισφορών.

γ) Η σύνταξη αναπηρίας καταβάλλεται στους άνδρες και τις γυναίκες που δεν έχουν συμπληρώσει την ηλικία συνταξιοδοτήσεως (το 65ο έτος για τους άνδρες και το 60ό για τις γυναίκες), καθώς και στους άνδρες και τις γυναίκες που έχουν μεν συμπληρώσει το προαναφερθέν όριο ηλικίας, χωρίς όμως να έχει παρέλθει πενταετία από τη συμπλήρωση αυτή, και έχουν επιλέξει την αναστολή της καταβολής ή τη μη χορήγηση της προβλεπόμενης από το κρατικό σύστημα συντάξεώς τους.

δ) Για όσους δεν έχουν συμπληρώσει την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, το ποσό της συντάξεως αναπηρίας είναι ίσο με το ποσό της βασικής συντάξεως γήρατος. Στις περισσότερες περιπτώσεις το δικαίωμα λήψεως συντάξεως αναπηρίας απορρέει από το δικαίωμα ή την αξίωση λήψεως της παροχής ασθενείας, η οποία είναι παροχή βραχείας διαρκείας. Πάντως, οι από άποψη εισφορών προϋποθέσεις για το επίδομα ασθενείας διαφέρουν από τις προϋποθέσεις για τη σύνταξη γήρατος.

ε) Σε αυτούς που έχουν συμπληρώσει την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, χωρίς όμως να έχει παρέλθει πενταετία από τη συμπλήρωση αυτή, και λαμβάνουν σύνταξη αναπηρίας το ύψος της εν λόγω παροχής περιορίζεται στην καταβαλλόμενη από το κρατικό σύστημα σύνταξη που θα ελάμβαναν (σε συνάρτηση με τις εισφορές τους) αν δεν είχαν ζητήσει την αναστολή της καταβολής της ή δεν είχαν επιλέξει άλλες εναλλακτικές παροχές.

στ) Το επίδομα αναπηρίας καταβάλλεται μόνο στα πρόσωπα των οποίων η ηλικία κατά τον κρίσιμο χρόνο, δηλαδή κατά την έναρξη της ανικανότητας προς εργασία, υπελείπετο τουλάχιστον πέντε έτη της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως, δηλαδή στους άνδρες που δεν είχαν συμπληρώσει το 60ό και στις γυναίκες που δεν είχαν συμπληρώσει το 55ο έτος της ηλικίας τους.

Υπό τις συνθήκες αυτές, ερωτάται:

1) Βάσει ποιων κριτηρίων θα κρίνει το εθνικό δικαστήριο αν η διαφορετική μεταχείριση ανδρών απ' ό,τι γυναικών, που περιγράφηκε ανωτέρω, είναι νόμιμη, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ;

2) Πληρούνται, ενόψει των περιστάσεων της παρούσας υποθέσεως, τα κρίσιμα κριτήρια στην περίπτωση κατά την οποία:

α) το ύψος της συντάξεως αναπηρίας είναι διαφορετικό για τους άνδρες και για τις γυναίκες ηλικίας μεταξύ 60 και 65 ετών;

β) το κρίσιμο χρονικό σημείο για την καταβολή του επιδόματος αναπηρίας είναι διαφορετικό για τους άνδρες απ' ό,τι για τις γυναίκες;»

8 Πριν δοθεί απάντηση στα ερωτήματα αυτά, πρέπει να τονιστεί προκαταρκτικώς ότι, κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία επάγεται δυσμενείς διακρίσεις επειδή, αφενός, η μείωση της συντάξεως αναπηρίας των γυναικών μέχρι το ύψος της συντάξεως γήρατος, την οποία θα δικαιούνταν, αν δεν είχαν επιλέξει την αναστολή της καταβολής της, ισχύει από την ηλικία των 60 ετών, ενώ η μείωση αυτή δεν ισχύει στην περίπτωση των ανδρών παρά μόνο αφότου συμπληρώσουν την ηλικία των 65 ετών, και, αφετέρου, οι γυναίκες δεν μπορούν να αξιώσουν το επίδομα αναπηρίας, το οποίο καταβάλλεται επιπλέον της συντάξεως αναπηρίας, εφόσον κατέστησαν ανίκανες προς εργασία μετά τη συμπλήρωση του 55ου έτους της ηλικίας τους, ενώ οι άνδρες δεν μπορούν να το αξιώσουν παρά μόνον εάν κατέστησαν ανίκανοι προς εργασία μετά τη συμπλήρωση του 60ού έτους της ηλικίας τους.

9 Πρέπει, επιπλέον, να υπομνησθεί ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7 παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να αποκλείουν από το πεδίο εφαρμογής της όχι μόνο τον καθορισμό της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως για τη χορήγηση συντάξεων γήρατος και συντάξεων εν γένει, αλλά και τις συνέπειες που είναι δυνατόν να προκύψουν για άλλες παροχές.

10 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα προδικαστικά ερωτήματα σκοπούν στη διευκρίνιση του ζητήματος αν, στην περίπτωση που, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7, ένα κράτος μέλος έχει καθορίσει ως ηλικία συνταξιοδοτήσεως το 60ό έτος για τις γυναίκες και το 65ο έτος για τους άνδρες, η διάταξη αυτή του επιτρέπει επίσης να προβλέψει, αφενός, ότι η σύνταξη αναπηρίας, την οποία δικαιούνται τα πρόσωπα που κατέστησαν ανίκανα προς εργασία πριν συμπληρώσουν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, μειώνεται μέχρι το πραγματικό ύψος της συντάξεως γήρατος από την ηλικία των 60 ετών για τις γυναίκες και από την ηλικία των 65 ετών για τους άνδρες και, αφετέρου, ότι το επίδομα αναπηρίας, το οποίο καταβάλλεται

επιπλέον της συντάξεως αναπηρίας, καταβάλλεται στα πρόσωπα που, όταν κατέστησαν ανίκανα προς εργασία, δεν είχαν συμπληρώσει το 55ο έτος της ηλικίας τους, προκειμένου για γυναίκες, και το 60ό έτος της ηλικίας τους, προκειμένου για άνδρες.

11 Με την απόφαση της 30ής Μαρτίου 1993, C-328/91, Thomas κ.λπ. (Συλλογή 1993, σ. I-1247), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι στην περίπτωση που, κατ' εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7, ένα κράτος μέλος καθορίζει ηλικία συνταξιοδοτήσεως διαφορετική για τους άνδρες από ό,τι για τις γυναίκες για τη χορήγηση συντάξεων γήρατος, το πεδίο της επιτρεπόμενης παρεκκλίσεως, όπως ορίζεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', με τη φράση «συνέπειες που είναι δυνατό να προκύψουν για άλλες παροχές», περιορίζεται στις διακρίσεις που προβλέπονται στα άλλα συστήματα παροχών και συνδέονται κατ' ανάγκη και αντικειμενικά με τη διαφορά της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως.

12 Αυτό συμβαίνει στην περίπτωση που οι εν λόγω διακρίσεις είναι αντικειμενικά αναγκαίες για να αποφευχθεί ο κίνδυνος διαταράξεως της οικονομικής ισορροπίας του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως ή για να εξασφαλιστεί η συνοχή μεταξύ του συστήματος των συντάξεων γήρατος και του συστήματος των άλλων παροχών (προαναφερθείσα απόφαση Thomas κ.λπ., σκέψη 12).

13 Όσον αφορά τις επίμαχες στην κύρια δίκη διακρίσεις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι συνδέονται αντικειμενικά με τον καθορισμό διαφορετικής για τους άνδρες από ό,τι για τις γυναίκες ηλικίας συνταξιοδοτήσεως, καθόσον απορρέουν άμεσα από το ότι ως ηλικία συνταξιοδοτήσεως έχει οριστεί το 60ό έτος για τις γυναίκες και το 65ο έτος για τους άνδρες.

14 Όσον αφορά το ζήτημα εάν οι διακρίσεις συνδέονται επίσης κατ' ανάγκη με αυτή τη διαφορά μεταξύ της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως των ανδρών και της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως των γυναικών, πρέπει καταρχάς να σημειωθεί ότι,

δεδομένου ότι οι παροχές αναπηρίας σκοπούν να αντικαταστήσουν το εισόδημα που εξασφαλίζει η επαγγελματική δραστηριότητα, τίποτε δεν εμποδίζει ένα κράτος μέλος να προβλέψει τη διακοπή της καταβολής τους και την αντικατάστασή τους από τη σύνταξη γήρατος, από τη στιγμή που οι δικαιούχοι θα σταματούσαν οπωσδήποτε να εργάζονται, λόγω συμπληρώσεως της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως.

15 Στη συνέχεια πρέπει να τονιστεί ότι, αν απαγορευόταν σε ένα κράτος μέλος, το οποίο έχει καθορίσει διαφορετικές ηλικίες συνταξιοδοτήσεως, να περιορίσει, για τα πρόσωπα που κατέστησαν ανίκανα προς εργασία πριν συμπληρώσουν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, τις παροχές αναπηρίας που τους οφείλονται από την ηλικία αυτή στο πραγματικό ύψος της συντάξεως γήρατος, την οποία δικαιούνται δυνάμει του συστήματος των συντάξεων γήρατος, τούτο θα κατέληγε σε ανάλογο περιορισμό της ίδιας της δυνατότητας που έχει ένα κράτος μέλος, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7, να καθορίζει διαφορετικές ηλικίες συνταξιοδοτήσεως.

16 Η απαγόρευση αυτή θα έθετε επίσης σε κίνδυνο τη συνοχή μεταξύ του συστήματος των συντάξεων γήρατος και του συστήματος των παροχών αναπηρίας από δύο τουλάχιστον απόψεις.

17 Πρώτον, το οικείο κράτος μέλος δεν θα είχε τη δυνατότητα να χορηγεί στους άνδρες που καθίστανται ανίκανοι προς εργασία πριν συμπληρώσουν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως παροχές αναπηρίας υψηλότερες από τις συντάξεις γήρατος, οι οποίες θα τους οφείλονταν πραγματικά αν είχαν εξακολουθήσει να εργάζονται μέχρι την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, παρά μόνο εάν χορηγούσε στις γυναίκες που έχουν υπερβεί την ηλικία συνταξιοδοτήσεως συντάξεις γήρατος υψηλότερες από εκείνες που τους οφείλονται πραγματικά.

18 Δεύτερον, εάν η σύνταξη αναπηρίας των γυναικών μειωνόταν στο επίπεδο της συντάξεως γήρατος μετά τη συμπλήρωση του 65ου έτους, όπως και στην περί-

πτωση των ανδρών, οι γυναίκες μεταξύ 60 και 65 ετών, άρα μετά τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως, θα ελάμβαναν σύνταξη αναπηρίας ίση με την πλήρη σύνταξη γήρατος, στην περίπτωση που θα καθίσταντο ανίκανες προς εργασία πριν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, στην αντίθετη δε περίπτωση θα ελάμβαναν σύνταξη γήρατος ίση με την πράγματι οφειλόμενη.

19 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι η παρέκκλιση που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7 εκτείνεται και στις διαφορές μεταξύ των ποσών της συντάξεως αναπηρίας που δικαιούνται αφενός οι άνδρες και αφετέρου οι γυναίκες μετά τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως.

20 Λόγω του συνδέσμου που υφίσταται μεταξύ της συντάξεως αναπηρίας και του επιδόματος αναπηρίας, το οποίο καταβάλλεται επιπλέον της συντάξεως αναπηρίας και, επομένως, μόνο στα πρόσωπα που δικαιούνται τη σύνταξη αυτή, το συμπέρασμα αυτό ισχύει κατ' ανάγκη και για τη διαφορά μεταξύ των χρονικών σημείων που έχουν καθοριστεί για τη χορήγηση του επιδόματος αναπηρίας.

21 Επομένως, στα ερωτήματα που υπέβαλε το Court of Appeal πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, στην περίπτωση που, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7, ένα κράτος μέλος έχει καθορίσει ως ηλικία συνταξιοδοτήσεως το 60ό έτος για τις γυναίκες και το 65ο έτος για τους άνδρες, η διάταξη αυτή του επιτρέπει επίσης να προβλέψει, αφενός, ότι η σύνταξη αναπηρίας, την οποία δικαιούνται τα πρόσωπα που κατέστησαν ανίκανα προς εργασία πριν συμπληρώσουν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, μειώνεται μέχρι το πραγματικό ύψος της συντάξεως γήρατος από την ηλικία των 60 ετών για τις γυναίκες και από την ηλικία των 65 ετών για τους άνδρες και, αφετέρου, ότι το επίδομα αναπηρίας, το οποίο καταβάλλεται επιπλέον της συντάξεως αναπηρίας, καταβάλλεται στα πρόσωπα που, όταν κατέστησαν ανίκανα

προς εργασία, δεν είχαν συμπληρώσει το 55ο έτος της ηλικίας τους, προκειμένου για γυναίκες, και το 60ό έτος της ηλικίας τους, προκειμένου για άνδρες.

Επί των δικαστικών εξόδων

22 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με διάταξη της 18ης Ιανουαρίου 1994, το Court of Appeal (Civil Division), αποφαίνεται:

Στην περίπτωση που, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως, ένα κράτος μέλος έχει καθορίσει ως ηλικία συνταξιοδοτήσεως το 60ό έτος για τις γυναίκες και το 65ο έτος για τους άνδρες, η διάταξη αυτή του επιτρέπει επίσης να προβλέψει, αφενός, ότι η σύνταξη αναπηρίας, την οποία δικαιούνται τα πρόσωπα που κατέστησαν ανίκανα προς εργασία πριν συμπληρώσουν την ηλικία συνταξιοδοτήσεως, μειώνεται μέχρι το πραγματικό ύψος της συντάξεως γήρατος από την ηλικία των

60 ετών για τις γυναίκες και από την ηλικία των 65 ετών για τους άνδρες και, αφετέρου, ότι το επίδομα αναπηρίας, το οποίο καταβάλλεται επιπλέον της συντάξεως αναπηρίας, καταβάλλεται στα πρόσωπα που, όταν κατέστησαν ανίκανα προς εργασία, δεν είχαν συμπληρώσει το 55ο έτος της ηλικίας τους, προκειμένου για γυναίκες, και το 60ό έτος της ηλικίας τους, προκειμένου για άνδρες.

Schockweiler Kapteyn Κακούρης

Murray Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Αυγούστου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

F. A. Schockweiler